

LBRIS

We know
books

ANTON PARKS

CRONICILE ĞIRKÙ

- volumul 5

ORACOLUL
PĂSĂRII TUNET

Traducere din limba franceză de Nicolae Constantinescu

București, 2025

CUPRINS

Prefață de Hanael Parks	9
Introducerea autorului	13
Partea întâi - SÂNGELE BRAVILOR	25
1. Prima înregistrare după bătălia de la Bit-Ră-Hem	27
2. Relație complicată cu Stăpâna Templului	33
3. Intrigi la Curte și consecințele războiului	39
4. Recucerirea arhipelagului Aamenptah	47
5. Descoperirile tragice din Aamenptah	53
6. Complot împotriva Matricei Primordiale	67
7. Elogiul minciunii	79
8. Respingerea iubitei și protejarea regine	85
9. Șemhaza	91
Partea a doua - ÎNFRUNTĂRI INTERMINABILE	105
1. O nouă progenerură regală în plan	107
2. Fructul oprit	115
3. Dezertări în rândul trupelor <i>shemsuilor</i>	137
4. Dezvăluiri despre starea de sănătate a prințului	143
5. Lupte și descendenți	151
6. Puterile minții	167
7. Versiuni alternative ale viitorului	177
8. Confruntare cu Mama Tronului și <i>abglîi</i>	195
9. Blestemul nefast al <i>shemsuilor</i>	205
10. Misiune sinucigașă pe Deșer	215
11. Capturarea supraviețuitorilor	233
12. Supliciu trădătorului	247
13. Trădare	255
14. Un interogatoriu în afara timpului	263
15. Represalii	273
16. Imposibila întoarcere	285
Partea a treia - ȘARPELE CU PENE	295
1. Èka'at, fiu al lui Kùwa'at	297
2. Aštalan	307
3. În inima matricei	323
4. Quetzalcóatl	331
5. Întemeierea orașului zeilor Teteocan	345
6. Quetzalpetlatl	355
7. Destinul Șarpelui cu Pene	365
8. Plecarea din Teteocan	379

Partea a patra - CĂDEREA PURTĂTORULUI DE LUMINĂ	389
1. Bătălia de la Rugen	391
2. Sfârșitul funest al bătăliei	411
3. Plata pentru crimele din trecut	425
4. Izolarea	443
Partea a cincea - ARHIVE ȘI DECODIFICĂRI	453
Nebet-Heru, Steaua Dimineții	455
I. Nenumăratele planete „X”	
1. Mitul lui Nibiru susținut de Zecharia Sitchin	459
2. Astrul Eris (2003 UB313) contrazice teza lui Sitchin	467
3. Rescrierea manualelor școlare	473
II. În căutarea adevăratului perturbator ceresc	
1. Pista indiană	477
2. Corelații ciudate cu Egiptul	481
III. Osiris, Enki, Nommo și Christ	
1. Abzu sumerian și Abdju egiptean	489
2. <i>Engurul</i> lui Enki-Ēa și Osireionul lui Osiris	495
3. Sub semnul peștelui	501
4. Sun semnul crucii: KIR-IȘ-TI și Steaua Dimineții	507
IV. Originile lui NEB-HERU	
1. Steaua Dimineții nu este Sirius!	529
2. Nașterea unor Venus războinice	531
3. Capul lui Brahma și iubita lui Zeus (Jupiter)	535
4. Ninanna (Inanna-Iștar), Steaua Dimineții și a Serii	541
5. Căderea lui Lucifer în Textele Piramidelor	547
V. Haos și înviere	
1. Pe urmele lui Mulge și ale fiului său	555
2. Începutul reconstituirii unei drame cosmice	567
3. Quetzalcóatl și numele secret al șoimului divin	575
4. Marele Potop și călătoria lui Quetzalcoatl/Neb-Heru	587
5. Ultima călătorie a regelui și Marea Piramidă	609
VI. Epilog NEB-HERU	631
Glosar	635
Bibliografie	647

PREFAȚĂ

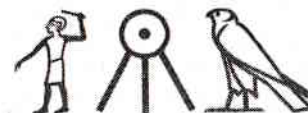
de Hanael Parks

Anton a pus capăt în sfârșit blestemului din jurul acestei cărți: la câte provocări a trebuit el să răspundă, câte dificultăți a avut de înfruntat ca să ducă la bun sfârșit acest manuscris... Referitor la această carte, am avut de multe ori impresia că îl vedeam lup-tându-se cu Hidra din Lerna: imediat ce era rezolvată o problemă, se și iveau altele două! Lupta aceasta părea fără sfârșit. Dar, în 2020, după ani de abnegație și lupte, urmați de luni de muncă constantă și atentă, Anton a reușit să înfrângă acel blestem. În fine, volumul al V-lea atât de așteptat, *Oracolul Păsării Tunet*, vedea lumina tiparului!

Multe temeri de avut în vedere la apariția acestei lucrări: cum va fi primită, după zece ani de la publicarea volumului al IV-lea și la cinci ani de la apariția volumului 1, *Cartea Nureei* (prequel esențial al *Cronicilor*)? Acest volum va pune cu siguranță sub semnul întrebării multe dintre prejudecățile voastre, potrivit cu dezvăluirile din *Cartea Nureei* și din *Secretul stelelor întunecate*.

Dificultățile pe care le-am avut de înfruntat ca prieteni, apoi în calitate de cuplu – peripeții pe care le-am istorisit în autobiogra-fia noastră scrisă la patru mâini *Du Plérôme à la Matière* – l-au hotărât definitiv pe Anton Parks să-și ducă misiunea la bun sfârșit! În pofida obstacolelor, mulțumită susținerii neprețuite a cititorilor săi și editorului nostru, retranscrierea *Cronicile* sale era neapărat

PRIMA ÎNREGISTRARE DUPĂ BĂTĂLIA DE
LA BIT-RĂ-HEM
- Înregistrarea lui Heru -

Aset [l-a adus pe Heru] pe lume. Nebet-Hut l-a crescut. Doica lui Heru l-a legănat și i-a transmis puterea lui Șeteș, pe lângă propria-i putere.

Textele Sarcofagelor, B3Bo, 16:a-e

Uatch, cristal Ĝirkù păstrat de milenii în neamul meu din vremea îndepărtată în care tu te numeai Ugur. Amintire a ciclurilor străvechi ale Marii Barbélú și a bunicii mele Nureea-Nut-Nammu, intru în tine ca un prizonier închis în labirinturile timpului, de unde ies ca smuls dintr-un coșmar care se repetă.

Eliberarea unchiului meu îmi bântuie încă mintea. Aset a pierdut orice credibilitate în ochii mei. Trădarea ei a șocat o bună parte din Adunare; mătușa mea Serkit (Ninmah) chiar a repudiat-o în fața strămoșilor noștri. Rușinea ar fi trebuit să pună stăpânire pe Mama Tronului, dar n-a fost așa. Acest sentiment confuz m-a lovit ca o boală și n-a mai dispărut niciodată. Efectul său nociv a stârnit în capul meu o tulburare pe care doar gesturile tandre și coapsele iubitei mele o pot alunga pe moment. Când sunt departe de brațele lui Nebet-Hut, furia pune stăpânire pe mine mai insidios și îmi pătrunde în fiecare fibră a ființei, transformându-mă în această

creatură demnă de dispreț, de care se teme întreaga Adunare.

Noi am aflat recent din sursă sigură că unchiul meu Șeteș (Seth) scăpase din deșert și de moartea pe care i-o pregătise totuși Aset (Isis) în urma bătăliei de la Bit-Râ-Hem². Încă o dată, destinul a fost îngăduitor cu el. Culme a ironiei, războinicii pe care noi i-am trimis pe urmele lui au avut parte de o soartă funestă. Departe de aici, în nordul îndepărtat al continentului, soldații noștri au pierit fără urmă la marginea oceanului. Astfel de războinici nu se evaporă în natură pur și simplu: unul dintre ei este neapărat numit și protejat de frații săi să scape nevătămat din bătălii ca să-și informeze semenii despre derularea operațiunilor noastre. Dar nimeni nu s-a mai întors de data asta și nu i-am mai revăzut așa cum n-am mai revăzut niciun cercetaș dintre cei trimiși acolo. Regina noastră Aset nu mi-a îngăduit să merg la fața locului ca să deslușesc acest mister. Mi se părea insuportabil să-mi amân și mai mult răzbunarea. Așadar, va trebui să rezolv această poveste în felul meu și fără să mai anunț pe cineva!!

Noaptea trecută, iar n-am putut să mă odihnesc. Purtam amprenta acelei viziuni repetitive din care mă trezesc brusc, cu măruntaiele devorate de dușmanul meu. Totuși, îi atinsesem ușor umbra, sabia mea scânteietoare îi secerase toți adeptii, dar el singur rămăsese neatins, parcă încremenit în regiunile sterpe care ne mărginesc teritoriile. Soldații mei erau la pământ, doar stindardul Lupului se mai înălța în vânt, vrând parcă, cu un ultim efort, să-l provoace pe uzurpatorul tronului Kemetului (Egiptul). Neputincios, cu toracele străpuns și cu sângele curgându-mi în valuri din acea rană deschisă, l-am zărit pe Șeteș înghițindu-mi încă o dată inima cu delectare...

M-am trezit tresărind cu o durere cumplită în piept, pradă unei suferințe morale înspăimântătoare. Când m-au văzut cuprins

² Vezi sfârșitul volumului *Trezirea Phoenixului*.

de tremurături violente, iubita și a doua mea mamă, Anna – pe care o numim și Nebet-Hut (Nephtys) – a încercat, cu gesturi binevoitoare, să-mi liniștească chinul și mai ales să-mi domolească furia. Încă din copilărie, o numesc și Annabet, ca să cuprind într-un singur cuvânt numele ei adevărat și apelativul Iubită. M-am refugiat din nou în camera albastră din Turnul ei, din inima cetății de deasupra.

Slab și dezarmat, corpul meu tremurător se afla din nou, cum se întâmpla adesea, expus privirii ochilor ei fardați cu un albastru intens și conturați cu un khol negru și gros. M-a întâmpinat cu un surâs larg, și-a deschis brațele și și-a dezvăluit pieptul. Laptele hrănitor pe care mi-l oferise din cea mai fragedă pruncie curge încă din sânii ei.

– Hai să-ți revii, Seniorul meu, vino să mă bei, vino să te încălzești între coapsele mele, mi-a zis ea pe un ton mângâietor.

Corpul ei gol lipit de al meu emana parfumul unui ulei amestecat cu un unguent lucitor. Cu un gest atent și prevenitor, mi-a apucat sexul și l-a călăuzit spre intimitatea ei. Contactul mâinii ei m-a înflorat. În clipa în care sexele noastre s-au împreunat, m-a privit fix cu ochii ei verzi. I-am auzit vocea în cap:

– Posedă-mă cu fermitate, Prințul meu. Dacă rezști o jumătate de oră, îți voi arăta câteva noțiuni elementare inedite pe care trebuie să le știe un războinic. Dacă rezști mai puțin, o să te trimit înapoi la mama ta.

Jocul ei preferat a fost întotdeauna provocarea, una dintre acelea care mă pun la încercare încontinuu. Îmi cunoaște foarte bine capacitatea de a-i satisface așteptările, căci a mă trimite înapoi la Regina Tronului era în ochii ei cea mai cumplită dintre umilințe. Setea mea de relații pasionate cu iubita, de răzbunare divină, de dorința de a o satisface și de a o proteja de orice dezonoare m-a condiționat să răspund favorabil asalturilor ei experte...

Protagonistă într-o geneză străveche și dezlănțuită, Annabet a trăit mult timp cu dorința rătăcitoare de a fi recunoscută ca una

Fig. 1: Heru, fiul lui Aset și al lui Asar.

asupra mea și asupra învățămintelor de tot felul pe care mi le oferea, singurele garanții ale protecției sale în ochii mamei mele, Regina Tronului.

Satisfăcută de ardoarea mea, Marea Anna m-a tras din pat ca să-și respecte promisiunea. Am coborât în subsolurile clădirii și am pătruns într-o sală mare, secretă, unde erau îngrămădite toate armele sale. Puneam piciorul acolo pentru prima oară. Până atunci, antrenamentele noastre se limitaseră la armele disponibile în dulapul din apartamentele ei. Mirosul de măcel și de moarte stăpânea acel loc în care iubita mea colecționa orice tip de armament, atât *gina'abul*, *kingú* și chiar uman. Câți dușmani căzuseră oare sub loviturile acelor obiecte cu forme agresive? Excitația mea devenise palpabilă și ea a observat-o cu mult interes. Simțurile i s-au aprins și pleoapele i s-au agitat

de-a noastră și de a-și recâștiga privilegiile regale pe care tatăl meu Asar (Osiris) i le rezervase totuși. Aset, mama mea, a văzut lucrurile altfel, pentru că o dezmoștenise luându-i toate domeniile și avantajele sub pretextul de a-i acorda protecția sa divină. Respinsă de clanul lui Șeteș, pe care-l trădase ca să se apropie de Asar, Annabet a trăit din acel moment în exil alături de familiile noastre, fără să poată fi totuși la adăpost de o eventuală excludere devastatoare pentru ea, pentru modesta-i familie și pentru servitori.

Atenția i se concentrase demult

febril. A apucat brusc o armă pe care mi-a aruncat-o cu violență în mâini.

– Aruncă-mi-o în față dacă îndrăznești! mi-a cerut ea cu autoritate.

Arma extravagantă semăna cu o sulică prevăzută cu proeminențe ascuțite pe mâner. Era greu de mănuit fără să te rănești; am aruncat-o totuși de bine de rău, dar am ratat ținta.

– Încă o dată, Seniorul meu. Orice armă este bună de folosit pe un câmp de luptă, chiar și cele ale adversarilor. Dușmanii tăi vor fi fără milă!

Am exersat trei ore sub jugul unei discipline de fier, până în momentul în care garda sălii mi-a făcut semn că Regina Tronului îmi solicita prezența. Am făcut un gest de încuviințare și mi-am părăsit iubita, care s-a întunecat deodată la față și s-a pierdut în umbra sălii.

După ce am părăsit complexul mării Nebet, am coborât cele trei etaje inferioare ale Kigalului înainte de a ajunge la apartamentele regale ale mamei mele. Aset mă aștepta, așezată semeț pe tron în timp ce i se spălau picioarele cu ulei de ricin. O rochie furou de un alb imaculat, despicală până la genunchi, i se mula pe trup. Fața și umerii îi erau presărați cu o ploaie de aur. Cu o privire severă, le-a cerut servitorilor să plece.

– Unde erai? m-a întrebat.

Aset s-a apropiat de mine și m-a adulmecat de la piept până la bazin. Pe buze i-a apărut un zâmbet ironic.

– Ai fost deci la sora mea... La ea?

– Da, în Turnul ei.

– Adică printre muritori, a continuat mama pe un ton înțepat. Ar fi prudent să nu te apropii de ei decât bine păzit.

– N-am nevoie de gărzi ca să mă protejez, nici aici și nici pe câmpul de luptă.

– Ce făceați?

– Mi-a oferit câteva lecții despre cum trebuie folosite unele arme, regina mea.

– Îți bați joc de mine? Duhnești de mirosul ei și de spermele voastre amestecate. Când te vei prezenta în fața mea, vei face bine de-acum înainte să te speli. Să știi, micule Prinț, că dacă am acceptat până la urmă să te unești cu acea târfă a fost ca să porți mirosul dușmanului tău și să nu te împreunezi cu umanele. Nu-ți neglija nici haremul; favoritele îți solicită de ceva timp prezența și n-ar trebui să le disprețuiește astfel preferând-o pe față pe Anna! Acum, întoarce-te în apartamentele tale, fiii tăi vor să te vadă.

Am părăsit sala tronului și m-am îndreptat spre apartamentele regale situate la etajul de sus ale clădirii în formă de piramidă. Gemenii noștri, Amset, Hapi, Duamutef și Kebehsenuf se luptau cu săbii de lemn sub privirea atentă a două doici cu chip autoritar. Supuse celui mai strict secret în privința existenței lor, amândouă m-au salutat cu o privire înțepată. Eu și Meri³ concepuserăm gemenii în urmă cu cinci ani tereștri, exact înainte de prima mea victorie asupra unchiului și dușmanului meu Șeteș. Îi concepuserăm pe cale naturală și Aset îi purtase în pânțele asemenea foarte îndepărtatelor noastre străbune.

Copiii mi s-au aruncat în brațe. Nu eram foarte prezent în mijlocul lor, căci numeroasele mele campanii militare mă îndepărtau prea adesea de acei mici sori cu zâmbete fermecătoare. Ochii lor lucitori nu puteau să ascundă acea dorință irezistibilă de a împărtăși noile aventuri și de a le compara cu ale tatălui lor, faimosul războinic-răzbunător al bunicului lor Asar, singurul în stare să-i masacreze pe dușmanii Luminii. Un sânge clocotind de răzbunare curgea dimpreună în venele noastre; ardoarea luptelor și beția victoriei ne bântuiau pe toți cinci așa cum hotărâse mama noastră, Aset.

³ Meri, „preaiubită” în egipteană, este supranumele reginei Aset.

RELAȚIE COMPLICATĂ CU STĂPÂNA TEMPLULUI

- Înregistrarea lui Heru -

Doica (regală) l-a născut cu adevărat pe rege.

Textele Piramidei din Aba, 211:131d-131e

Sunt acel prim fiu al Soarelui. Sunt copilul iubit de mama sa. Sunt fiul lui Nebet-Hut, căci m-am făcut important și m-am făcut splendid.

Textele Sarcofagelor, CT4, G1T,334:a-c

Fratele meu Sabu mă ajută zilnic la administrarea trupelor și la coordonarea exploatărilor noastre agricole. Această sarcină foarte obositoare ne ocupă zilele și deseori nopțile. Când plecăm în misiune, abia dacă ne facem timp să ne oprim pentru somn și hrană. Acest ritm ne solicită intens, chiar și trupurile celor versați în arta războiului. Inima îmi sângerează când văd câmpurile și coloniile noastre cele mai îndepărtate devastate mereu de raidurile răzbuțătoare ale trupelor dușmanului nostru. Dar, în calitate de Senior și Stăpân, nu pot să fac nimic mai mult decât să dau o mână de ajutor la reconstrucțiile nesfârșite și la expedițiile de represiune interminabile.

Sabu se întreba deseori de ce Anna, mama lui, era atât de puțin

interesată de soarta muritorilor. De ce refuza oare să înțeleagă că destinul lor era strâns legat de al ei? Asar, tatăl nostru, avusese grijă să-i încredințeze paza poporului din Insulele Confederate A'amenptah, de care ea se debarasase în mod nechibzuit. Viclesugurile lui Aset erau previzibile: Anna n-ar fi trebuit niciodată să-i încredințeze grija poporului său după Marele Potop. Ar fi putut ei oare să supraviețuiască ca stat independent fără să fie nevoie să ajungă în mâinile lui Aset și sub tutela lui Her-Râ? Sabu credea că exista o mare probabilitate ca acei care protejează A'amenptah s-o fi sprijinit pe Anna în decizia ei.

I-am atras atenția fratelui meu că poate nu era necesar să ne punem aceste întrebări. Căci, exact după ultima trecere a lui Benu Ceres (Venus) și salvarea lui Șeteș de către susținătorii lui, trupele noastre s-au dezorganizat treptat din cauza numărului mare de construcții ce trebuiau refăcute. Profitând de această confuzie, susținătorii lui Șeteș au luat cu asalt mărilor. Și astfel am pierdut A'amenptah pentru prima dată din tot acel timp.

În ciuda cuvintelor mele liniștitoare, Sabu se ferește permanent de mama lui. O vede iscodind în fiecare zi pe culoarele întunecoase ale Kigalului nostru subteran. Oare chiar n-are habar că fratele meu îi știe toate mișcărilor? Tocmai spre binele ei am pus să fie supravegheată. Dispăruse de multe ori și n-am putea tolera s-o vedem căzând în mâinile clanului advers. Sabu mi-a spus într-o zi că mă știa în stare de toate nebuniile ca să-mi recuperez favorita; la fel ca tatăl nostru Asar, mi-aș fi asumat riscuri nesăbuite ca să-mi protejez iubita și probabil până la sacrificiu. Poate că avea dreptate, și viitorul avea să mi-o dovedească într-un fel...

*

**

Acum câteva zile, n-am dorit să mă întorc în Kigalul subteran ca să iau încă o dată în piept vertijul de reproșuri al iubitei mele.

Cu ceva timp în urmă, Annabet mă onorase cu câteva sfaturi militare care ne-ar fi ajutat să beneficiem de un avantaj strategic pe frontul din deșertul alb. Cunoscând pe de rost tacticile lui Șeteș, mă sfătuiseră să nu atac ținutul Udjitud, unde erau ascunse echipamente grele de război ale taberei adverse. Va fi anticipat probabil o eventuală ripostă a dușmanului, știind că în spatele acelei etalări de forță se ascundeau alte arme și mai de temut. Ar fi trebuit să-mi spună toate astea... Am fi evitat pierderi grele.

Bineînțeles, n-am dat ascultare și ne-am plătit de două ori lipsa reciprocă de claritate. Luasem hotărârea să atac frontal și prin surprindere. Decolasem zece și ne întorseserăm trei din Udjitud. Cele mai mari calamități s-au abătut peste adoratorii lui Șeteș, dar armele lor ascunse în sol au fost cumplit de eficiente. Singura mea satisfacție consta totuși în această unică constatare: Udjitud, platforma strategică a dușmanilor, nu mai exista!

Plin de nisipul cald al deșertului și de sângele fraților noștri pe care nu putusem să-i salvez, m-am întors până la urmă în Kigal ca să intru într-unul dintre apartamentele iubitei mele. Acolo, în albastrul întunecat al încăperii sale răcorite de aerul balconului mare, servitoarele palatului îi așezau la picioare daruri alimentare. Annabet a pocnit tare din degete și ele s-au retras; umbrele lor s-au pierdut în cele din urmă de-a lungul zidurilor și au dispărut cu totul în spatele ușii mari în zgomot asurzitor.

Ne-am măsurat îndelung cu privirea pe când ea bătea din picior de nerăbdare. Cu ochii conturați până la tâmpile cu khôl regal și fardată cu un albastru-verzui electric, mi-a zis în sfârșit cu o voce mângâietoare:

– Aveai de gând să mă ignori la nesfârșit? De ce sunt batjocura poporului nostru? Regele meu, cum crezi că-mi petrec timpul așteptându-te după bătălie?

Cu Doamna Anna e imposibil să știi dacă o să treci repede la